

РЕШЕНИЕ

№ 670

гр. Русе, 18.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РУСЕ, VIII НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на втори ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Галена П. Чешмеджиева Дякова

при участието на секретаря Виолета К. Цветкова
като разгледа докладваното от Галена П. Чешмеджиева Дякова
Административно наказателно дело № 20224520201151 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Производството по делото е образувано по жалба на Д. Я. Х. от с.А., обл.С., чрез процесуален представител адв. В.В. от АК Русе, против НП № 38-0000687 от 30.03.2022г. на Директора на РД „Автомобилна администрация“ Русе, с което на жалбоподателя е наложено административно наказание – глоба в размер на 2000 лева на основание чл. 93, ал. 1, т. 1 ЗАвтПр за констатирано нарушение по чл.6, ал.1 изр.1 от ЗАвтПр. В жалбата се оспорва описаната в НП фактическа обстановка, посочва се, че жалбоподателят не е осъществил вмененото му административно нарушение, не е извършвал международен обществен превоз. Счита, че са налице нарушения при издаване на НП, изразяващи се в неправилно приложение на материалния закон, а именно формулирано е изпълнително деяние – осъществяване на международен обществен превоз, което е неясно и несъответства на състава на посоченото нарушение и не намира опора в материалния закон. Молят за отмяна на обжалваното НП. В с. з. жалбата се поддържа от жалбоподателя и неговия процесуален представител, представят гласни доказателства и претендират присъждане на съдебни разноски съобразно представените доказателства за тях.

Ответникът – Регионална дирекция "Автомобилна администрация" – Русе, не изпраща представител по делото. В съпроводителното писмо към АНПреписка се настоява за потвърждаване на обжалваното НП поради доказаност на описаното нарушение. На основание чл. 63д от ЗАНН е направено възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар в случай, че същият надвишава размера, предвиден в чл. 7, ал. 2, т. 2 НМРАВ.

РП Русе, редовно уведомени по реда на чл. 62 ЗАНН, не изпращат представител.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, прие за установено следното от фактическа страна : От доказателствата по делото – писмени и гласни – разпит на актосъставител Д. и св.Д.– инспектори в РД „Автомобилна администрация“ гр.Русе и св.С. Д., се установи, че на 01.11.2021г. около 09,50ч., след

подаден сигнал от служители на ГКПП Дунав мост до гр.Русе за незаконен превоз на пътници, са посетили граничния пункт. Там се намирал спрян за проверка лек автомобил, Фолксваген Транспортер с рег.№ СС 70 03 АТ, собственост на жалбоподателя и управляван от него, пътуващ от РФранция за РБългария. Установено е, че в автомобила са пътували водачът и трима пътници, двама от които Б. Р. И. и С. К. Д.. По време на проверката от пътуващия в автомобила Б. Р. И. били записани обяснения, в които се посочвало, че са потвърдени пред инспекторите от РДАА. В обясненията на Б. Р. И. се посочвало, че пътува от РГермания за РБългария, като с тях пътувал и С.. Имали уговорка с жалбоподателя и С. да си разделят пътя, като двамата със С. след пристигане в България ще му заплащат по 70-80 евро. След пристигане в РБългария св.С. Д. предал на жалбоподателя 250лв, като не разбрал другите двама пътуващи с него мъже в автомобила дали са давали пари на водача-жалбоподател. Св.Д. не владеел писмено бълг. език. От негово име били представени пред инспекторите обяснения, които не били написани и подписани от него. Като взели предвид представените писмени обяснения на двамата пътниците от автомобила служителите на РД „Автомобилна администрация“ гр.Русе приели, че жалбоподателят извършва международен обществен превоз срещу заплащане. Установено било, че за управлявания от него автомобил не са издадени лиценз за извършване на превоз на пътници на територията на РБългария, лиценз за извършване на международен превоз на пътници и Удостоверение за регистрация за извършване на таксиметров превоз на пътници. При така установеното актосъставителят в присъствието на св.Д. съставил на водача АУАН по чл. 6, ал. 1 от ЗАвтПр. Актът бил подписан от актосъставителя и свидетеля. Нарушителят отказал да го подпише, като отказът му бил удостоверен с подписа на св. Й.С.. Като доказателства с акта били иззети СУМПС, контролен талон, регистрационна табела и 2бр.обяснения. В предоставения от закона тридневен срок не постъпили писмени възражения. Въз основа на съставения акт на 30.03.2022г. било издадено атакуваното НП № 38-0000687 на Директора на РД "Автомобилна администрация" – гр. Русе, в което изцяло била приета и пресъздадена установената с АУАН фактическа обстановка и правната квалификация на нарушението, за което на жалбоподателя било наложено административно наказание глоба в размер на 2000 лева на основание чл. 93, ал. 1, т. 1 ЗАвтПр. В НП АНОрган е мотивирал, че след проверка за законосъобразност и обосноваост на съставения АУАН, след преценка на събраните доказателства и предвид тежестта на нарушенията, наличието на подбуди за извършването им и целите на чл. 12 ЗАНН, няма основание за прилагането на чл. 28 ЗАНН.

Фактическата обстановка беше установена от съда след преценка на приложените и приобщени към делото по реда на чл.283 НПК писмени доказателства – АУАН, НП, 1бр. обяснения на Б. Р. И., копия на СУМПС, контролен талон и Св-во за регистрация на МПС. Съдът изключва от доказателствения материал обясненията на св. С. К. Д., тъй като при предявяването им в с.з. същият заяви, че не владее писмено бълг. език и подписът под обясненията не е негов. За изясняване на констатациите по акта в съдебно заседание са разпитани като свидетели Д. и св.Д.– инспектори в РД „Автомобилна администрация“ гр.Русе, които поддържат отразените в АУАН констатации. В с.з. по искане от страна на жалбоподателя е допуснат до разпит св.С. Д., който е бил един от пътниците в процесния автомобил. Според неговите показания в автомобила е пътувал с други двама мъже, за които не знае дали са заплащали на жалбоподателя пари за превоза. За себе си посочва, че жалбоподателят в Белгия, преди пътуването не му е искал пари. Казал му, че ще му плати след пристигане в България. Твърди, че след преминаване на българската граница е заплатил на водача-жалбоподател сумата от 250лв.

Действайки като въззивна инстанция и подлагайки на служебна проверка издадения ЕФ при така установената фактическа обстановка съдът направи следните изводи от правна страна: Жалбата е подадена в срока и по реда на чл.59 от ЗАНН – НП е връчено на 21.06.2022г., видно от инкорпорираната в същото разписка. Жалбата е подадена на 30.06.2022г. от процесуалния представител на жалбоподателя в РДАА Русе. Жалбата е подадена пред надлежния съд от лице, което има право и интерес от обжалване, поради което същата е редовна и процесуално допустима.

В задължителната служебна проверка относно редовното съставяне и връчване на АУАН и НП, съдът не установи наличието на допуснати съществени нарушения на процесуалния закон. АУАН е съставен от длъжностно лице – служител на ИА"АА", РД"АА" – Русе, имащо правомощия за това ex lege, по силата на чл. 92, ал. 1 ЗАвтП. При съставяне на акта са спазени императивните норми на чл.42 ЗАНН, относно съдържанието и реквизитите на акта и не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Съгласно чл. 92, ал. 2 ЗАвтПр наказателните постановления се издават от министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията или от определени от него длъжностни лица. Няма съмнения относно компетентността на АНОрган, тъй като по делото са представени доказателства в тази насока – приложена е Заповед №РД – 08-30/24.01.2020 г. на министъра на ТИТС, с която в т. I. 6 са оправомощени директорите на РД"АА" да издават НП за установени нарушения на регламенти на ЕС, ЗАвтПревози, ЗДвП и подзаконовите нормативни актове, издадени въз основа на тях. Предвид изложеното посоченият в НП АНОрган е имал законната компетентност да издаде обжалваното НП.

Съдът намира за основателни възраженията за допуснато нарушение при издаване на НП – неправилно прилагане на материалния закон. Твърди се, че действията на жалбоподателя са неправилно квалифицирани по чл.6, ал.1 от ЗАвт.Пр., тъй като същите представляват международен превоз по см. на т.14, пар.1 от ДП: "Международен превоз" е всеки превоз на товари или пътници, при който се преминава през държавна граница. Във връзка с това, според процесуалния представител на жалбоподателя, процесният превоз подлежи на регламентация по реда на чл.29, ал.1 от ЗАвтПр. Съдът не споделя това становище, по следните съображения : По делото безспорно е установено, че с автомобила на жалбоподателя пътуващите в него са преминали няколко държавни граници. В чл.29, ал.1 ЗАвт.пр. се посочва, че български превозвач може да извършва международен превоз на пътници, ако притежава лиценз на Общността и разрешително, когато такова се изисква по силата на международни договори, по които Република България е страна. В процесния случай е неприложима е нормата на чл.29, ал.1 ЗАвт.Пр., тъй като жалбоподателят не притежава качеството превозвач, по см. на т. 5. пар.1 от ДП - "Превозвач" е всяко физическо или юридическо лице, регистрирано като търговец, което извършва обществен превоз на пътници и товари с помощта на превозни средства, предназначени за тази цел. По делото не са налице данни, които да сочат, че жалбоподателят е регистриран търговец, поради което същият не е превозвач. В този смисъл посочването в обстоятелствената част на НП, че е извършил международен превоз не означава, че автоматично действията му нарушават разпоредбата на чл. 29, ал.1 от ЗДвП, тъй като жалбоподателят не може да бъде субект на подобно нарушение. По изложените причини съдът намира, че в атакуваното НП в текстовата му част неправилно е вменено на жалбоподателя нарушение, на което от субективна страна той не може да бъде извършител – да извършва международен превоз на пътници без лиценз на общността, като правилно в цифровото изписване на нарушението не е посочен чл.29, ал.1 от ЗАвтПр.

В описанието на нарушението са посочени и двете легални понятия, като в неговия текст е записано, че жалбоподателя при управление на МПС извършва международен обществен превоз на пътници. Съчетанието на двете понятия действително създава неясното относно това какво нарушение е вменено. За да е налице нарушение на чл.6, ал.1 ЗДвПр. е необходимо е да се изследва налице ли е обществен превоз на пътници. Съгласно чл.6. Закона за автомобилните превози обществен превоз на пътници и товари се извършва от превозвач, който притежава лиценз за извършване на превоз на пътници или товари на територията на Република България, лиценз за извършване на международен превоз на пътници или товари – лиценз на Общността, удостоверение за регистрация за извършване на "Пътна помощ" или удостоверение за регистрация – за извършване на таксиметрови превози на пътници, и документи, които се изискват от този закон. Изпълнителна агенция "Автомобилна администрация" води регистър към лицензите на Общността и лицензите за извършване на превоз на пътници или товари на територията на Република България.

По делото не се спори и е установено безспорно, че за управлявания от жалбоподателя МПС - лек автомобил, Фолксваген Транспортер с рег.№ СС 70 03 АТ, не са издавани лиценз за извършване на превоз на пътници или товари на територията на Република България, лиценз за извършване на международен превоз на пътници или товари – лиценз на Общността, удостоверение за регистрация за извършване на "Пътна помощ" или удостоверение за регистрация – за извършване на таксиметрови превози на пътници. Не се спори и затова, че с управлявания от него автомобил жалбоподателят е превозвал четирима пътници от държави в Западна Европа до РБългария. Спорният момент е в това, доколко осъщественият превоз на четиримата пътници покрива критериите за обществен превоз, според легалната дефиниция на понятието, дадено в § 1, т. 1 от ДР на ЗавП - „обществен превоз“ е превоз, извършван за чужда сметка или срещу заплащане и икономическа облага, който се извършва с моторно превозно средство. От събраните по делото доказателства следва да се установи доколко е налице заплащане от превозваните лица на жалбоподателя за извършения превоз и налице ли е за него икономическа облага, като двете предпоставки следва да са налице кумулативно. Данни за извършено заплащане има само в показанията на св.С. Д. в с.з., според които в края на пътуването в РБългария той е заплатил на жалбоподателя сумата от 250лв. Данните в обяснението на другия пътник Б. И. не потвърждават извършено плащане, а само устна уговорка да заплати след пристигане в РБългария 70-80евро на жалбоподателя. Поради изложеното съдът намира, че от тези обяснения не може да се установи безспорно факта на заплащане, тъй като няма преки доказателства за това. Не е установен и не е разпитан четвъртият пътник в автомобила при какви условия е пътувал да България. При така посоченото за съда остава недоказан основният съставомерен факт, а именно че жалбоподателят е получил заплатена сума пари за извършения превоз от другите пътници. Въпреки установеното плащане от 250лв се поставя под съмнение и наличието на другата предпоставка - икономическа облага за жалбоподателя. Съдът приема, че с посочената сума се покриват част от направените пътни разходи за гориво и пътни такси, за които е ноторно известно, че от РФранция до РБългария са в много по-голям размер от 250лв. От така изложеното е видно, че не е налице "заплащане и икономическа облага" по см. на § 1, т. 1 от ДР на Закона за автомобилните превози, тъй като за водача няма заплащане на възнаграждение и икономическа облага, поради което за този превоз не е било необходимо да притежава лиценз за извършване на международен превоз на пътници. Предвид изложеното за съда не е налице осъществен състав на нарушение по чл.6, ал.1 от Завт.Пр., поради което издаденото НП се явява незаконосъобразно.

По претенцията за разноски с правно основание чл. 63д, ал.1 ЗАНН – в случая процесуалният пълномощник на жалбоподателя претендира присъждане на разноски, а именно адвокатски хонорар в размер на 370 лева, за което е представил Договор за правна защита/л.4/. В договора е посочено, че защитата е безплатна на основание чл.38, ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата. Представена е молба в с.з. с искане на жалбоподателя да бъде осъден адм.нак.орган да заплати на адвоката, оказал му безплатна правна помощ на основание чл.38, ал.2, вр.ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата. Съгласно чл. 63д, ал. 1 ЗАНН в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Отговорността за разноски по АПК е регламентирана въз основа на общия принцип, че разноските се понасят и плащат от страната, чието искане е отхвърлено. В случая жалбата е уважена и обжалваният акт е отменен. Съгласно чл. 143, ал. 1 АПК, когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. Направеното принципно възражение в придружителното писмо от въззиваемата страна за прекомерност на разноските е неоснователно. Размерът на претендирувания адвокатски хонорар е съобразен с размера, предвиден в чл.18, ал.2, вр.чл.7, ал.2, т.2 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения /НМРАВ/, поради което адвокатският хонорар в този размер е изцяло обоснован и следва да се заплати от

адм.нак. орган на основание чл.38, ал.2, вр.ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата.

Водим от горното съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ като незаконосъобразно НП № 38-0000687 от 30.03.2022г., издадено от Директора на РД „Автомобилна администрация“ гр.Русе, с което на Д. Я. Х. от с.А., обл.С.,ул.“А.К.“№9 , ЕГН ***** за нарушение по чл. 6, ал. 1 от Закона за автомобилните превози е наложено е административно наказание глоба в размер на 2000 лв., на основание чл. 93, ал.1, т.1 от Закона за автомобилните превози , като

н е з а к о н о с ъ о б р а з н о .

ОСЪЖДА РД „Автомобилна администрация“ гр.Русе ДА ЗАПЛАТИ на Еднолично адвокатско дружество В. В. с Булстат 1806978779 към Адвокатска колегия Русе, представлявано от адвокат В. М. В. с личен номер 2200002270 , с адрес гр.Русе, ул. “Драма“ № 15 сумата 370лв. /триста и седемдесет лв/ за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Административния съд в град Русе, на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава дванадесета от АПК.

СЪДИЯ :

Съдия при Районен съд – Русе: _____